

ling. Jeg synes, det vilde være uheldigt, hvis det kom dertil, og jeg tror, at man nok, selv om Hvervet ikke er betalt, finder Mennesker, der interesserer sig for her at gøre et godt Arbejde, fordi det er et Arbejde, hvor vedkommende straks kan se Frugten af sin Gerning. Efter min Mening bør der som Hovedregel ikke betales, men der staar jo i Lovforslaget, at i enkelte Tilfælde kan Kommunalbestyrelsen med Justitsministeriets Samtykke yde Betaling til sagkyndig Assistance; der er altsaa her en lille Ventil, man kan bruge.

Det ærede Medlem var en Modstander af, at Lovforslaget bestemte, at man ikke kunde overdrage Forældremyndigheden til en af Forældrene i Tilfælde, hvor der havde været Strid mellem dem, eller hvor man havde fundet Anledning til at tage Barnet fra dem. Dette tror jeg beror paa en Misforstaaelse, for det ærede Medlem vil se, at der i Lovforslaget staar, at Forældremyndigheden kan overdrages til en enkelt Person, og derindunder falder selvfølgelig ogsaa vedkommende Ægtefælle. I Kommissionens Betænkning stod det udtrykkelig nævnt; man ligesom henlede Opmærksomheden paa, at det var en god Udvej. Vi mente i Ministeriet, at dette ikke var heldigt. Lad det hellere falde ind under Hovedregelen: en enkelt Person, saa kan man gøre det, hvor man skønner, der er Grund dertil. Vi mente ikke, at man ligefrem paa Forhaand skulde henlede Værgeraadets Opmærksomhed derpaa, idet man i Ministeriet har Erfaring for, at det i nogle Tilfælde har vist sig uheldigt. Derfor kan det godt være heldigt i andre Tilfælde, og at man saa gør det, kan jeg ogsaa billige. Jeg tror, som sagt, at det ærede Medlems Bemærkninger herom beror noget paa en Misforstaaelse.

Hvad de asociale Børn angaar, indrømmer jeg, at der selvfølgelig kommer et Tidspunkt, da man maa opgive Børnene. Naar man har forsøgt alt muligt overfor dem, og det ikke har hjulpet, ja, saa kommer der et Tidspunkt, da man maa opgive dem. Men det vil man komme til under enhver Ordning, saa det er ikke noget særligt her. Saaledes er det ogsaa for Øjeblikket. Det kan gøre ondt, men man har da ingen anden Udvej end at lade vedkommende komme ind under Fatigforsorgens Regler.

Med Hensyn til Anmeldelsen sluttede det ærede Medlem sig til den af Ministeriet foreslaaede Ordning, men var dog noget i Tvivl, om man ikke kunde naa det samme ved det Folkeregister, som baade

det ærede Medlem og jeg haaber vi skal faa i Løbet af kort Tid. Jeg hørte med Glæde denne Udtalelse om Folkeregisteret af det ærede Medlem, thi hvis jeg ikke husker meget fejl, er det ikke mere end en Maaned eller halvanden siden, vi her i Tinget havde en Diskussion, hvorunder jeg satte mit Haab til Folkeregisteret, medens det ærede Medlem stillede sig skeptisk overfor dets Betydning. Jeg tror for mit Vedkommende, at vi vil faa Gavn af Folkeregisteret i mange forskellige Henseender.

Det ærede Medlem mente, noget med Urette synes jeg, at man ikke kunde overdrage de anerkendte Foreninger saa stor Myndighed, som Lovforslaget gør. Jeg tror ikke, man maa se bort fra, at disse Foreninger, baade Foreningen af 1837 til vildfarne Børns Redning og de danske Plejehjemsforeninger, har udrettet et meget stort og nyttigt Arbejde; det var dem, der tog fat, før Lovgivningsmagten skred ind paa dette Omraade. Jeg tror derfor, man ganske trygt kan overlade disse Foreninger den Myndighed, her er Tale om.

Hvad Omkostningerne angaar, var det ærede Medlem noget imod, at jeg, som han sagde, paa en bramfri Maade havde lagt Omkostningerne fra Staten over paa Kommunen. Det er nok rigtigt, men det forekommer mig at være et urigtigt Sted at berøre dette Spørgsmaal, idet det ærede Medlems Udtalelse faldt ved Omtalen af Plejebørnstilsynet, og der er det allerede saaledes nu, at Omkostningerne paahviler Kommunen. Jeg synes derfor, det maa kraftigt pointeres, at det, der er sket, ikke blot er sket paa en bramfri Maade, men at det kun er en Fastslaaen af det nugældende Princip med Hensyn til Plejebørn. Det vil altid hjælpe med til at gøre Loven mere populær, naar det ærede Medlem straks siger: det er ikke saa galt, som jeg sagde i den Tale, thi nogle af Udgifterne hviler allerede nu paa Kommunen.

Men, som sagt, naar vi nu drøfter alle disse Spørgsmaal i Udvalg, opnaar vi nok Enighed, navnlig ogsaa om, at Synspunktet maa være, at Loven bliver en Lov, der efterhaanden kan vinde en saadan Anklang ude i Befolkningen, at der ikke er knyttet nogen Bismag, om jeg saa maa sige, til dette, at et Barn har været under Værgeraadstilsyn. Det er uheldigt. Lad os derfor hjælpe med til, som det ærede Medlem sagde, at Loven bliver populær.

Til det ærede 4de Medlem for 1. Kreds (Karen Ankersted) skal jeg med Hensyn til Spørgsmaalet om at skille København og Frederiksberg fra hinanden, fordi det